

Оксана Танюк (0505949621)

Жанр: містерія-медитація

(переклад Надії Марчук)

1 жіноча роль і 1 чоловіча (за бажанням – 8)

СОН ЛАКШМІ, що побачив ВІШНУ У СВОЄМУ СНІ,

АБО

МЕДИТАЦІЯ НА ТЕМУ

ІГРИ БОГІВ

Пролог (переклад Надії Марчук)

Вішну. Лакшмі.

ВІШНУ: Я плив по водах океану

В глибокім сні

Пісні пісень

Я відгомін ловив

І святкування тих обіймів,

Що вічно будуть там тривати.

Прокинувшись,

Впізнав раптово

Снів моїх царицю

Лотосоока,

одягнута у спогади свої
увінчана гірляндами
ждань, надій і мрій
дарує мені дзвін ножних браслетів...
Так провели мільйони років ми
Викрешуючи тишу у мовчанні
І споглядання глибини моєї
Дорівнювало ніжності
Безсмертних мрій богині.
А потім зблизили вуста –
Й мільйони років
Тривав наш поцілунок
Нектар амрити
Пив я з губ твоїх
І раптом
Вибухнула тиша
Так починалась Вічність
Де наші пестощі
Творили
Час і Простір
День і ніч
По схилах і рівнинах твого тіла

олені трепетні неслись галопом
аби припасти до прозорого струмка
Твоїх бажань
А леопарди, леви
Шукали свій притулок
В печерах дивних...
Стопелюстковий лотос розкривався
Народжуючи Всесвіт...

ЛАКШМІ: Стопелюстковий лотос розкривався

Любові всесвіт творячи величний

В кільці обіймів рук твоїх

Вся вічність обіймається зі мною

Ліва рука твоя –

Шлях захвату духовний

А права –

Тиші шлях

Як Тантра нашого злиття

Єднання таємницю народила

Як Гангу спущена з небес

Всесильним Шивою

Заплуталася в кучерях його

Так я блукаю в помислах твоїх

Не розмикай кільця обіймів
Бо ж поза ним
Ніщо велике і безмежна Пустка
І навіть Хаосу немає
Лиш смертний сон
Не відпускай мене
Нехай в священну мантру
Наш шепіт пристрасний сьогодні переллється
Вершиною мого блаженства стане –
Наш видих АУМ
Урочисто тотожний
З вібрацією всесвіту
Співзвучний.
Нехай усі любов святкують
Жінки, чоловіки
Рослини, Звірі
Хай жінка завжди бажаною буде
Чи виникне вона
Зі тла сузір'їв
Дихання їх світла
Чи з аромату грішних яблук
Чи трепету ночей

І Шакті подарує мудрість їй

Хай вибирає рівного собі

ВІШНУ: А Чоловік хай виникне

З туги бажань

Із чистих намірів денних

Із ніжності вогню нічного

Із Подолання відчаю та страху

Що смертний він

І Шива хай йому дарує Співчуття,

Нехай собі він рівну обирає.

ЛАКШМІ: Немов зірки – самотнього поета

ВІШНУ: Як полотно – художника

ЛАКШМІ: Чи як пантера дика

Вибирає

Антилопу

Відокремивши її від стада

ВІШНУ: Як вибирає

Лань

Того мисливця

Що влучно ціль вражає

ЛАКШМІ: Хай вибирає рівного собі.

ВІШНУ: Собі нехай він рівну обирає

P. S.

ВОНА: Відродимося в лотосі одному

Чи знов обернемося кимось

Чи десь розгубим наші тіні

Чи зіллємося з небуттям

І заблукаємо в світах безмежних

Зігравши роль чужу у грі чужій...

Відродимося в лотосі одному

ВІН: Тебе я більше не побачу

Так мені здається

Коли ти в сон ідеш

Зімкнувши вії

Хоча всього лиш мить трива розлука

Мені здається

Тебе я більше не побачу

Сон 1

ГОСТЯ

Покої бухарського еміра. Охан – владність і лінощі – грація леопарда. Горизонталь і самодостатність внутрішнього жесту. Прихильність до хтонічних богів. Курить кальян. Перед ним Наложниця.

Охан: Не бійся

Підійди

Ти

Нова

Тебе

Не пам'ятаю.

В подарунок

Надіслана ти

Перським шахом?

Наложниця мовчить.

О: А може

Ти

Гостя

Із Славутича земель?

Н. мовчить.

О: Я не люблю

Аж надто мовчазних

Вони підступні й небезпечні часто.

Що робила ти до того

Як опинилася тут?

Н: Я танцювала

О: А, ось як

Танцівниця з храму

Який учора

Спалили мої воїни

То храм Іштар ...

І кажуть

Всі жриці там

Красиві

Віроломні

Й норовливі
це правда?

Н: Кажуть ...

О: Ну, будь ти відьмою
То не потрапила б в полон

Н: Ми всі в полоні
Ілюзій наших

О: О, та ти філософ
Підійди
Я хочу
Роздивитися твій лик
Мініатюра перська...
В очах твоїх
Я бачу полум'я
Не пристрасті
Й не полум'я страху
Хоч я бажаю
Щоб це так було

Я бачу
Храм твій
Гине у вогні
Мої солдати
Травлять псами
Жриць-дів
Тебе я бачу
Ти благаєш
Свою Іштар
Розправу зупинити –
Марно
Богині чари
Безсилі
Кінь підкоряється хлисту
А перемоги над богинями
П'янять.

Н: Як нудно ...

Ти чоловік
І бачиш
Тільки те
Що розум твій

Прийнять готовий
Нічого ти не бачиш

О: Я бачу

Танець твій
В моїм гаремі
Наложниці
Цариці
І рабині

Кохання прагнуть

Я

Бог і цар

Дарую милість

Життя

Кохання

Гру

І всі щасливі

У цій країні лиш моїх

Бажань і примх

Можливо

Ти

Заслужиш щастя також ...

Станцюй мені
Станцюй мені усе
Залежність, цілісність
І пристрасть небезпечну
Самодостатню лжу
Шовк пестоців моїх
І стогін свій, і крик
Станцюй мені життя
Немов разок безумств
Всю ночі
Магію
Станцюй і...
Час затримай

Н: Мій пане

Я не люблю...

О: Мені немає діла

Чи любиш ти чи ні

Мені моєї досить

Любові й пристрасті

Станцюй

Н: Ні,

Не буду

Танцювати зараз вам

О: Рабині

Не відмовляють пану

Н: Емір

Сам в рабстві

У своїх бажань

Я і є

Бажання ваше

О: Ти починаєш небезпечну гру

Коли терпіння втратить

Повелитель...

Н: Ні, твій талан

Станцюю я тобі

Пізніше

Поки ж почекаю

До зустрічі

Ви

Не готові ще

О: Це ти про що говориш?

(Пауза)

Ти танцювала багатьом?

Н: Чи багатьох я цілувала?

Дізнатись вам кортить

Коли Іштар служила...

Але вона богиня

Суворя дуже

Когось вона вела до мене

Когось ми обирали разом...

О: І ти їм танцювала

Н: Так, іноді

О: Танцюй мені

Н: Ні, я не хочу

Той танець був

Любові й смерті

Тебе ще

Я не люблю

І смерті

Царствений вінець

Не заслужив...

О: Ти, видно

Довго не дружила

З батогом

Н: ... Батіг в руках поета ...

О: Що ти бурмочеш?

Н: Я кажу:

Мені подобається

Ваша вдача навіть

Ви дикі й божевільні

Та лінощі

Вам більше до лиця

Тож збережіть свій спокій

Мій повелителю

Батіг узяти

На любовну зустріч –

Це думка не нова

А втім ...

Чому б і ні

Про послугу ти справді дуже просиш?

Про: Про послугу яку ще?

І що за тон?

Як смієш...

Н: Як смію – що?

Тобі назвати

Твої бажання?

Що прагнеш стати

Рабом любові

Поетом чистих

І порочних

Мрій ...

О: Рабине

Ти забулась

Тебе я вибрав

З гарему

Зовсім не для того

Щоб речі слухати зухвалі

Господар – я
Й життя твоє
В моїх руках

Н: О, в світі цьому
все мінливе
І бачимо його ми
По різному
Мій пане
Ти батіг свій піднімаєш
А я – в твоїх руках
Всього лиш бачу
Знак ганебний
В руках у чоловіка хлист –
Жест слабкості
Жест недостойний

Від несподіванки Охан застигає як статуя з батоном в руках.

Н: Жест, гідний лише
Погонича верблюдів

(Сміючись підходить до Охана, виймає батіг з його рук)

Я, на жаль,
Не здатна вашу слабкість оцінити
З'явилась не для того тут,
Щоб погляд свій обтяжить
Безумством вашої пихи
На поклик інший поспішила я
Того, хто сам себе іще не знає

О. Раптом починає сміятися

О: Такого ще мені не говорили

Знаєш
Ти кумедна
Мене ти дуже
Звеселила
Мабуть, що згоден я на гру
Усе мінливе тут
Говориш ти
Ну що ж
Так втіль свої слова

Відкрий мені таємні

Двері невидимі

В інші світи

Н: Звичайно,

Я можу тебе

Скинути

В пучину

Чуттєвих подихів

Чи дарувати

Вічну насолоду

Що витікає з сутності речей –

З коріння лотоса

З його амритних соків

Як смертні кажуть –

Справжні почуття

І ні з ким іншим ти

Не матимеш такого

Більш ніколи

О: Так, так

Іди тепер до мене

Н: Але

Все ж скажу –

Мета мого приходу

Дещо інша.

О: Цікаво, а яка ж?

Що ти придумала іще

Такого,

Що важливіше

Вічних насолод?

Н: Твоя душа

В заручниках у тіла

Прийшла її звільнити

Я вибрала тебе

Коли вона мене про зустріч попросила ....

О: Ах так ...

Ну,

То звільняй

Чекаю я

Н: Ви ближче вже до зустрічі

Та не готові все ж...

О: Не муч мене

І не томи
Бо ж може гра
Набриднути мені

Н: Та ні

Вже,
Мабуть,
Ні

О: Ну добре

Ти перемогла
Я згоден
Ти будеш царювати
Уночі

Н: Я буду царювати.

При сонці
Й місяці
У снах
І наяву
І в сутінках
Надій

Які приховані під одягом

Твоїх бажань

Я буду царювати

О: Так, так

Нехай і так

О, все, що ти бажаєш

Н: Що **ми** бажаємо...

О: Прошу тебе

Іди сюди

Н: Ти щасливий?

О: Для мене стан

Цей дивний

Незнайомий

Але здається, що ...

Так.

Щасливий я.

Н: Ну, що ж

Мені пора

Я йду

О: О, сильна логіка жіноча

Ну чому?

Навіщо?

Адже тебе люблю я

Н: Любов'ю і бажанням

Не утримати мене

Бо ще не час і...

Мій зачекався кінь

Крилатий –

Йому пора в політ

Тож прощайте

О: Молю тебе,

Не зникай

Не забирай свій образ

Госте

Не знаю,

Хто ти і прийшла навіщо

Нехай мана ти

Сон

Або можливо

Джин із трубки

Кальян

Мені дарує мрії наяву ...

Не зникай

Так боляче мені...

Н: Ти чуєш біль...

Твоє спасіння в цьому

Я не помиляюся

Іду

О: Який жорстокий сон

Н: Коли була б я

Вашим сном

Чи залишила б

Я нашу зустріч

Вам в заставу?

О: Так хто ж ти?

Звідки ти прийшла

Й навіщо?

Н: Пізнаєш ...

Коли-небудь

Зустрінемося ми

І поміняємо

Тіла і душі

...і богів

Але зустрінемося

Я – покличу

Паролем будуть рядки

Одного

Нетутешнього поета

«На землю вії тінь впаде

Свою кохану не побачу більше...»

Він скаже потім їх

О: Мені щось все оце

Нагадує

Поет – китаєць?

перс?

іранець?

Н: Він просто

Думав про кохання

Як ви

Та тільки Ви поки що

Не знаєте про це.

Дарую ще

Кришталик чистий

Місячний камінчик

Співпадінь

Всіх зустрічей.

Іштар мені веліла

Його носити

Але потрібніший він Вам...

Тож так,

Мініатюра перська

Тінь від вій

Кришталь моїх надій

І швидкість

Вашого бажання

Ось знаки всі

Співзвуч таємних

Що танцю зустрічі послужать

(Зникає)

О: «На землю вії тінь впаде
свою кохану не побачу більше»

Частина 2

ІГРИ

ВІШНУ, ЛАКШМІ

В: Ось так і створюються
Міфи про богів
А може бути, і нема мене
А просто хтось внизу...
Він аромат підносить молитов
І ейдоси, що зіткані із перлів
Благословень...
Молитва богу є любов
Як шлях в безсмертя

І нами вигадана смерть
Немов додому мандри
Дочку турботливу любові
Гармонію
Не можна осягнути
На планетах нижніх.
Любові всесвіт
На атомі життя
Земному
Не може там вміститися ніяк
Багато так не витримають люди
Любові бога,
пристрасті богів
І смерть як дар великий
Танцю життя
Дається на Землі...
Та що я чую –
Кришталевий дзвін
Ножних браслетів парних
Тієї
Що сюди йде
Тієї, Променистої

Яка мені дорожча
Володіння всіма трьома світами.
Передчуваю я її прихід
По болю в серці

В: О, Досконала
Цариця Тантри
Я тебе вітаю!

Л: Тебе вітаю теж
О, велемудрий чоловіче мій!

В: Та чую в голосі твоєму
Гуркіт грому
Вії – стріли
Приховуючи гнів
Націлені мені у саме серце
Що трапилося?

Л: Це Ви питаєте
Що трапилось?
Питаєте мене?

Що сталося?

Владика сущого Всього

не пам'ятає?

В: Не перетворювайся в Калі...

Богиня гніву

Розумно мислити не здатна

Л: Хоч ображатись на своє подружжя

Майже те ж саме, що і на себе

Незадоволена Я Вами дуже...

Вас не було зі мною

В останнім крузі втілення

Стомила вас така розвага

Роль смертних грати,

Які розшукують своїх коханих

У століттях, на чужих просторах

Зізнайтеся

що

Вам набридли наші ігри

Що ж, хай і так

Та тільки

Як же бути
Із всесвітами
З усіма тими
Які для Гри творились
Великої, божественної Гри.

В: Моя Прекрасна!
Закиди жорстокі
Несправедливі
У втіленні останньому я був
Разом із вами

Л: Не може бути
Вас не було зі мною

В: Та був я там

Л: Та ні
Який божественний обман!

В: Мене ви просто не впізнали
І якщо чесно,

Я мав би ображатися

На вас...

Л: Ні, не може бути

О так! ...

Знов

Усмішка Ваша

Відблиском майнула

Малюнком дивним

По спині оленя,

Або ж то – хвилі моря

Що плечі ніжно цілували

Мені були повинні нагадати

Про ваші пестоші...

Або ж знайти раптово

Образ милий

У розсипах зірок?

Я пам'ятаю це...

Це гра стара

Мені не досить

Більш

Примарних натяків ...

Або ж

Коли прийшли ви

В образі дитини ...

В: Вам не сподобалось?

Л: чому ж ...

Які ж були то очі, ротик, ніс

Ви були дівчинкою ...

В: Ні, був юнаком

Л: Ви все забули

Ви були донькою

В: Я юнаком був

Л: І ми дружили

І ми любили одна одну

Як дві сестри

Як мати і дочка

В: Так кажу ж Вам

Я хлопцем був

Л: Припустимо

Ви помилилися дверима

І хлопчиком

В чиїсь родині стали

То я й кажу
Що, де завгодно
З ким...

В: І знову в гніві Ви
Хоча колись
Самі ви не прийшли на зустріч
Яку призначили мені
У Калі-юзі
Чи ви забули?

Л: Я – не прийшла?
О Боже мій
Мене ви не впізнали просто

В: О, невже
Наяда та
Зеленоока
Золотошкіра
Це були Ви ...

Л: Зеленоока

З риб'ячою шкірою?

Та ні!

Бездарні Ваші впізнавання

В: Ну-ну, не зліться

Л: Зеленоокою тією

Я не була

Стояла поруч з нею

І відблиск мій вона спіймала

А, Ви, мій чоловіче

Недостовірними знаннями

Заведені в пільму

Ви прийняли за істину

Лиш тінь її.

В: Якщо вже чесним богом бути

В зеленоокій подрузі отій

Невже

Нічого вам

Мене не підказало?

О, жінки!

Л: Ах... так

Та все одно...

Не смішно анітрохи!

А пригадайте, як

В Драконовім столітті

В рік вогнедишних пристрастей

Ви зникли

Втекли

За краще ви вважали покінчити

З життям

Разом з гетерою тією...

Я

Народилася пізніше

В: Ну, не впізнав

Ти вибач

Коли я зрозумів

То поспішив до Тебе

Назустріч

Л: Тепер

Прийди до мене, мій коханий

Нарешті в образі мужчини

Не в формі поетичного рядка

Не в плюскотінні хвиль

Не в звуках флейти

або ж точніше –

Не тільки в цьому

В: Скажіть-но найдорожча

Що найбільше

Яке ж то із земних

Або створінь ще інших

Вас надихнуло?

Л: О! Відразу і не скажеш

Я всіх любила

Героїнь своїх

В: І відповідно

Всіх героїв

Л: Не сумнівайтеся

Ось із Соломоном

Був бенкет душі...

Ви пам'ятаєте

...Шукала я того на ложі
Кого шукати не була повинна
Того, кого любити так
Моя душа хотіла ...

В: Ну, майже так

Л: Красиво

Мені подобалося...

А от

...Ім'я моє

На багатьох перснях написано...

Скажи, любив Сапфо ти?

В: Іди до мене

Л: Ну почекай

Послухай ще нове

...На кінчику стріли

Мить зустрічі

І шлях її проляже

Між «так» і «ні»

Політ

О, мій політ

Очі її благали про кохання

Стріла летить

Мене ти не уникнеш

Кохання

Що несе другому смерть...

В: І чий це текст?

Л: Любові

В: Він втілювався

Чи тільки буде ще?

Л: Не вирішила я

Та й не важливо це

Або ще так:

Про кого дзвін оцей

Стріли твоєї

Про кого плаче тятива

Й тремтить?

В: Тоді вже краще

По кому подзвін?

Йди до мене

Л: Я прагну несподіваних світів

Там бути хочу

Де про мене ще не знають

Того, чого не знаю я

В: Богиня знає все

Л: І все ж таки

В чужих світах, релігіях

Хотілося прокинутись мені...

В: Ми – в'язні

Фантазій смертних

Все можуть боги

Крім одного

Вони не в силах знищити

Себе

Як трансцендентності буття

Адже така свобода

Прерогатива смертних.

Як хочуть – люблять нас

Цінують

Б'ють поклони

А трохи що не так

Уже ім'я в них

Інше на вустах

Л: І, може бути,

Зметені їх душі

душі смертних

І створюють сни про богів.

Про нас

І всесвіту гармонію одвічну ...

Хочу я знову смертною стати

Щоб ласки бога викрадати

пограємось, коханий?

В: Що? Знову?

Л: Будь ласка

Вже в останній раз....

В цю мить

В: Та ж можна заблукати в снах

І не прокинутись, кохана

Хто надто часто
В джунглі ходить
Трапляється, і здобиччю стає
чужих фантазій

Л: Будь-лас-ка, про-шу

Тобі я розповім
Що я придумала ...

В: Усі ці ігри

Нам для чого?
Аж кінець відомий

Л: Знаю, знаю

Відродимося в лотосі одному...
Ця Гра заради Гри

В: Сценарій створюєш заздалегідь

Навіщо?
Ми все одно його забудем
Відродившись

Л: Він буде десь на Всесвіту скрижалях...

І нам залишиться лише згадати

Вгадати

Передчуття...

В: Було все, є і буде

Прихід – відхід

Мине і це

І знову тебе вабить

Сон життя

Знов розлучаємося ми

Хоча мільйонів років із тобою

Мені буде замало

Л: Всього на мить

Ми розлучаємось,

Коханий

Відродимося в лотосі одному

Чи знов обернемося кимось

Чи десь розгубим наші тіні

Чи зіллємося з небуттям

І заблукаємо в світах безмежних
Зігравши роль чужу у грі чужій...
Відродимося в лотосі одному

На добраніч...

В: Боюся, ніч вже доброю не буде

Тебе я більше не побачу
Так мені здається
Коли ти в сон ідеш
Зімкнувши вії
Хоча всього лиш мить триватиме розлука
Мені здається
Тебе я більше не побачу

МАНДРІВНИК

Ліс. Сосни високі, як щогли. Шум моря – гул вічності.
Лицар. Потім Дама.

Л: Такий

Мабуть
Є вигляд
У Едему
Тут застигає
Час
І ллється через край
Свідомості
Й знаходить
Форми досконалі
Кінець шляху або
Його початок
Невідомо
Душа
Як бліда діва
Блукаючи
В похмурім лісі
Відновлює
Самотній пошук
Ілюзій
Вкритих пилом зоряним давно
Несе на собі
Спогадів тавро

Про біль вчорашній

Опік

Залишений на ній

Безсмертя зіркою

З'являється Дама.

Д: О, чужинцю

Я Вас розбудила?

Л: Це провидіння

Шле мені

Цю Діву

З непостійним

Блідим ликом

Як символом пробудження?

О ні

Хай маревом залишиться...

Сон обіцяє бути потішним

Я

Бідний мандрівник

Блукач по всесвітам чужим

Мандрую я по снах

І нині

Пробудження не прагну

Я подвійно.

Дозвольте запитати дещо Вас?

Д: Мабуть, хотіли Ви сказати

Дозвольте Вас впізнати?

Л: Я знаю –

Ви – мій сон

і ангел

Д: Боюся,

Що я не те

Й не інше.

І з успіхом таким

Могла б сказати я

Що всі ми снім

І в один одного

гостюєм сновидіннях

Бажання наші й прагнення

Нас творять

Могла б сказати:

Я – відблиск Ваших сумнівів

Душі, що втрачена була одного разу

Я – ритм співзвуччя

Двох нот

Що випали колись

Із партитури

Мелодії мовчання

І значень інших тисячі

Чи назв

Знайти можливо

Для зустрічі цієї

Та суть розгадки

Вже не в цьому

Уламки смислів

Втілених в слова

Тут багатьох хвилюють

Л: Згоден

Слова залишимо

І смисли

І питання ...

Питання лиш одне:

Безпечність чи

Безстрашність

Щитом вам служить?

Негоже

Дівам юним

Заглиблюватися

В хащі

Навіть снів

Бо мимоволі можуть стати

Легкою здобиччю для нападу якогось

Вовків,

Наприклад

Що в згряях моляться

На місяць уночі

Відстоюючи месо,

Вам не страшно?

Д: Ні

Я не боюся

Якраз учора був

Випадок дивний
Один із тих,
Із місяця підданих,
Прямо на мене вийшов
З лісу
Вовк
Поранений він був
Майже смертельно
Мисливець
Виявився влучним,
Бо прямо в серце
Випустив стрілу
Я теж мисливиця
І розумію –
Вовк
Дивом уцілів
Він
Голову свою схилив
До мене на коліна
В очах його уже
Стояв туман передсмертний
Йому я запропонувала

За мною йти
Послухав
Слідом йшов
Як вірний пес
І дав мені надіти
Нашийник золотий
Зі знаками магічними
Які від смерті вберігають
Від страху
І від забуття
А потім зник
Так сумно...
Та краще розкажіть мені
Про Ваші мандри
Мене так вабили завжди
Вогні далеких міст

Л: Я так багато по землі блукав
Шлях досконалості, здавалось,
Вів мене
П'янів я від вина свободи
І ще ілюзій власних

Я кинувся
В своє безумство
Як в безодню
І самотність
Врата мені відкрила ...
Доля мені метнула
Рукавичку
І в сторону біди
Направило
Мене
Моє у ранах серце
Я пам'ятаю –
Гавкіт псів
Загін мисливський
Вогні
Я вибір свій зробив
І з лісу вийшов
Зустрівся
І відкрився їй
Як ще ніколи
І нікому
Ні музи

Ні любові

Ні життю

Вона була як наче сама доля

Вона була – стріла

Вона була прекрасна

Д: (немов у трансі)

Я пам'ятаю перше полювання

Це відчуття

Та лань

Якраз на мене вийшла

Очі її

Вологі та

Спливають

Болем

Як сльозами

І час

Також вичерпується

Тане

Химерний візерунок на спині

У неї має

Обриси страху
Стріла натягнута
Лань
От-от розтане
Як я її люблю
На кінчику стріли
Мить зустрічі
І шлях її проляже
Між «так» і «ні»
Політ
О, мій політ
Очі її молили про любов
Стріла летить
Тобі мене не оминуть,
Кохання
Що іншому приносить смерть
Стріла летить
І начебто крізь мене
Проходить ніч
І час завмер
Край витоків своїх
Сльозяться очі вже

Від вранішнього сонця...

Стріла летить –

Я пам'ятаю перше полювання...

(Приходить до тями)

А ви –

Чи ви згадали

Які у мене очі?

Л: Очі лані –

Із віями

Тінь від яких...

Минула ніч – а, може, й все життя.

Л: ...Тінь від яких мені закрила сонце...

Д: Ви згадали ...

Л: О, так

І тому я іду

Д: Як дивно

Як до пронизливості

Дивно ...

Л: Мине і це

Д: Чи не мине

Залиштесь

Л: Мій райський сон

Мені від себе не втекти

Світло Тієї зірки

Мене так вабить

Д: Вона Вас привела сюди

Залиштесь

Усі зірки

У мене у полоні

Л: У Вас в полоні

Гармонії століть...

А в мене

Інша доля

Мій шлях

Політ стріли

Мандрівка в невідоме

Туди,

Де самота лиш

Подруга мені

Д: Вам подругою

Скоро стане смерть

Вона вже вас торкнулась,

Обійми відкриваючи свої

Л: Ну, що ж ...

Це не найгірша

З насолод

Д: О, як же це безглуздо

Ви гинете

В обличчя дивлячись

Своїй гордині

Любов

Оберігає ...

Л: І вбиває також ...

Д: Так може,
Боїтеся ви
Цього?

Л: Боюсь я лише одного

В твоїх обіймах

Забути волі смак

Д: О, цей присмак волі ...

Мелодія свободи

Яка звучить всередині

Вона не приз

За біг швидкий

Від щастя

І шлях до неї

Пролягає через

Ніжність

Л: Не можу залишитися ніяк

Бо я не гідний раю

Моя душа в облозі прапорців

Й спокуса завелика

Лише мандруючи
До Вас я буду ближче.

Д: Та ж з мандрів
Потрібно повертатися
Хоч зрідка
До себе
До мовчання
До витоку
Ми б стали
Текстами любові
Лишайтесь!

Л: Я не можу
Мене вже кличуть...

Д: Ну, що ж
Ви тричі відреклися...
Нехай так
Як від страху смерті
Втікати від гармонії
А, втім

Вона
І є ота безодня
Випробування
Що уготовано богами
Прощавайте

Л: Я не хотів би ...

Д: Так, ваша правда
Ви повинні
Пройти свій шлях
Для вас я випущу
Зорю безсмертя
Не бути їй
В заручницях
Кохання

Л: Пробач мені...

Д: Я зі своєї стайні
Дарую вам
Найкращого коня

Йому довіртеся

Домчить Вас

До удачі

Л: Ще одне

Я повертаю Вам

Нашийник золотий

Ви бачите тепер

Який невдячний

Дикий звір

В полоні

(Дістає кільце-перстень)

Всередині кільця

Д: «Мине і це»

Л: Чи не мине

(Пауза)

Д: Я Вам проникла

Прямо в серце?

Л: Так

Д: Як «так» і «ні»

Свобода і любов

Є нероздільні

Я

Буду з Вами

Посвистом стріли

Яка пронизує

Раптово болем

Простір біля Вас

Бо ж стріли

Не міняють траєкторій

Л: Не змінюють

Лиш поки не зустрінуть

Перешкоди –

Наприклад,

Чужі

Груди

Д: Дуеньї серця –

Ревнощі

Заволоділи Вами

Для мандрівника

Усе це суєта суєт

Напевно

Л: І що ж не суєта?

Д: Це саме те

Питання

Що Вас

Веде від мене

Вас чекають

Великі справи

Мабуть

Л: Прощавайте

(Іде)

Д: Давним-давно

Усе це буде

І там, де

Тексти пишуться не нами

Я Вас зустріну

Все скінчиться

І все почнеться знову

І новий ритм

І дихання

Й нові слова

І смисли –

Час вернене назад...

ЗУСТРІЧ

Печера мага. Багато старовинних книг, таємничих речей, різних колб, в яких щось кипить, вирує. Йде робота. Посередині печери величезна кришталева куля.

В кутку на ложі спить дуже юне створіння.

МАГ. АМРИТА.

Маг: (схилившись над сплячою дівчиною)

Тебе я більше не побачу

Так здається

Коли ти в сон ідеш

Зімкнувши вії

Хоча всього лиш мить триватиме розлука

Мені здається

Тебе я більше не побачу

Втомилася і спить

Створіння неба

Це дар богів

Проникло світло у мою печеру

Які то сни їй линуть на повіки

Я знаю лиш одне

Пробудження твоє прекрасним буде

Тобі готую подарунок

Я триста років

Шукав рецепт безсмертного нектару

Лишився ще один складник

І шлях в безсмертя вільний

Чи ж це не диво
Чи не благословення з неба
Її прихід
Адже нектар безсмертя
У стародавніх називався
амритою
І дівчинки ім'я моєї
Амрита
Як вчасно трапилась ця зустріч
І Книга Змін
Її прихід пророчила мені
«Повернення і Звершення.
Як прийдуть друзі – осуду не буде.
Через сім днів повернешся на шлях
Свій Істинний
І буде все сприятливим тобі»
Усе збігається
Світла риза
Одна
Якої прагнуть всі
Сили темряви
Моя Амрито – це є Ти

Я обдарую тебе
Як боги лиш одні
Своїх коханих обдаровують
Підеш зі мною ти
У вічність
І це дар мій
Твоїй душі
Й красі
Хоч краса всього лиш
Примха бога
Усмішка, що зникає через мить
Не думав я
Що зможу я так щиро покохати
Що під вечір
І під кінець життя
Раптово з'явиться Вона
Як новий сенс
Моєї долі

АМРИТА (прокидаючись, бурмоче)

Відродимося в лотосі одному
Чи знов обернемося кимось
Чи десь розгубим наші тіні
Чи зіллємося з небуттям
І заблукаємо в світах безмежних
Зігравши роль чужу у грі чужій...
Відродимося в лотосі одному

Який чудовий сон
Мені життя наснилось...

М: Тобі готую
Вічне я життя
Ще трохи залишилося
Сім днів минають
Значить – термін близько
Я дар тобі несучу
Я знав багато
Багато пережив
І був багато чим
Але ніколи ще так не кохав
А ти мене?

Пробач, що задаю тобі питання
Ти не повинна... О, моя Амрито

А: Так.

М: Не вірю я

Усе співпало

Досвід мій говорить

Так не буває

Щоб безмірне щастя...

Ми скоро – боги

А: Як ти щасливий

Боги не потрібні

М: Амрито

Ти не розумієш

Ти молода ще

Наївна й безтурботна

Мене лякає тільки ...

А: Що тебе лякає?

М: Ні, нічого

Не знаю

Напевно, це мій вік

Різниця у літах

Не те кажу я

все плутається

Я просто відчуваю

Що на порозі я стою

Чогось

Себе окремо я уже не бачу

А: І був би ти зі мною назавжди?

М: О, якби ти захотіла тільки

Ми мешкали б у Вічності

Осяяла ти все навколо

Я все тепер люблю

Ось цю свою печеру дику

І тексти ці старовини

І фоліанти стародавні

І віковий книжковий пил

І колби ...

А: І смерть ти любиш?

М: Я тебе люблю

А: А смерть?

М: А смерть, кохана,

Нам не страшна

Напій мій скоро вже готовий буде

А: А якщо я скажу

Залишся тут зі мною

Не йди туди

М: Ти не розумієш

Це щось вище

Весь сенс життя –

Безсмертя роздобути

А: Усе життя – до смерті

Підготовка

М: Для всіх.

Сьогодні ж

Зрозумів я

Інакша моя доля

Інакшу чашу випити судилосьь

Та не хвилюйся

Вип'ємо разом ми

Тебе я не залишу

А: Мене не любиш ти

М: О, не жартуй ти так жорстоко

Готовий я...

На що?

М: На все ...

А: На все?

Відмовитися від безсмертя здатен?

Маг мовчить.

А: І збіг який

Амритою нектар той зветься

Відмовитися від Амрити зможеш?

М: Ні

Так

Не муч мене

Навіщо всі оці розмови?

А: Що ж це за любов

Коли ти за неї

Мені нічого ти не можеш обіцяти

Не можеш ти віддати

Ні тіла, ні душі

Лише слова ...

М: О боже мій

Вона не розуміє

Як боги ми

Творити будемо свій космос...

А: І будеш ти в безсмерті

Та без мене

М: Ну чому

Якісь дитячі витівки твої

А: У кришталеву кулю

Подивися

Вона тобі покаже суть речей

Маг дивиться у велику кришталеву кулю і ціпеніє. Жах сковує його.

А: А тепер –

Мене ти любиш?

Маг продовжує мовчати.

А: Відповідай же

М: Жахливо...

Так.

А: Я знала

І що ти вибираєш?

М: Я не можу...

Ти така прекрасна

Хто ж міг подумати

Що ти...

Що ти є

Смерть

А: А ти хотів би

Щоб в іншому я образі

З'явилась?

М: Говориш ти –

Любов...

А: Я говорю –

Любов

М: Любов – молитва Богу

Любов і є безсмертя

А: Питання спірне...

Тільки знаю я

Що насолоду для душі дає

Загроза нам смертельна від любові

Ту насолоду
Яку й на небесах ти не зустрінеш
Її тобі я обіцяю
Любов до смерті
І любов її самої

М: О, ні ...

А якщо разом вип'ємо амрити...

А: Її мені не треба куштувати
Вона в моїй крові
Смерть можна лиш життям перемогти
І ти, кохаючи мене
Ти можеш випити мене усю
До дна
Мене убивши ...

М: Ні, ні

Не говори так

А: Ну чому?

Мене ти любиш?

М: Так, шалено

А: Тоді

Ти будь зі мною

М: ГОТОВИЙ ВІЧНІСТЬ

На мить з тобою поміняти я...

Але ...

А: Але

М: Ти кажеш

Тоді тебе убити доведеться.

Це компонент, якого нам бракує ...

Іронія богів

А: Так

Але ти маєш вибір

Якщо мене не любиш

Чи любиш недостатньо

Ти спасешся

Мене убивши

Те знайдеш тоді
Чого так прагнеш
Але якщо все ж таки
Ти любиш...
Втім
Від мене можеш відректися ти
Тож вибирай

Маг – в безодні відчаю.

А: Були такі –

Мене шалено прагли
Молили й закликали
День і ніч
Та я їх не любила
Й не могла
Прийти до них, полегшити їх муки
Вони страждали...
А були такі
Які мене боялися
тоді втішала їх
І ще були такі

З якими весело
Було мені і добре
Мене любили навіть боги
Ось тільки
Не можу я бути богам
Дружиною-супутницею вічно
Хоч спільне в нас одне
життя
Яке дають – вони
А забираю – я
Я розмикаю той нашійник
Який прив'язує до нього
Ми тягнем долі ниточки весь час
По різних сторонах від небосхилу
Так чуємо тоді один одного...
Ти хочеш богом стати
Тоді ми розлучаємось навік

М: Тебе я не побачу більше ...

Це неможливо

А: Наложниця любові – смерть

І кожен на моєму ложі буде

Кохані, не кохані, всі

Ти – виняток... тобі щастить

М: Мені це чути

Гірше ...

А : Ніж мене?

М: Не бути більш з тобою

Тебе не бачити

Не знати

Не відчувати вже тебе

Хотів сказати я:

Спасіння в цьому

Уже сказати так не зможу

Уже впустив під шкіру я отруту

О, якби ж

В очі твої

Як у безодню

Не дивитись

Хотів би я
Щоб ти заснула
Тебе я колисав би на руках
І знав
Що ти зі мною
Сни дивишся
Любові
Адже смерті сон
І є Життя
О, якби ж то
Знати, відчувати
І навіть цілувати
Вигадувать тебе...
Та буде мить страшна
пробудження твого
Моя кохана

А: Так, мій сон
Не дуже небезпечний
Мене ти розбудив
Тепер
Або убий

Або лишися

М: Я не можу

А: Хай буде те, що буде

Адже якщо

Тебе люблю сильніше

Любов твоя поступиться мені –

Ти можеш вистояти і перемогти

І так ти можеш стать героєм

Про якого скажуть:

Смерть переміг він

Вона його любила так

Що відпустила...

М: Героєм цим ніколи я не буду

Не хочу так

Мене не відпускай ...

А: Так ти готовий?

М: Ні, почекай ще трохи

О, якби ми мали рівні
За силою своєю почуття
І якщо б точно знати

А: Якщо б зарані знати
То все втрачає сенс
Уся душі мандрівка
Так поцілунок
Який не зберігає смак отрути
В любові не цінується
Мені здається,
Що не впевнений
У виборі своєму досі ти

М: Боюсь я лише одного...
А раптом тебе більше не побачу
А раптом сили наші все ж нерівні
І любиш менше Ти мене
Тоді в світах ми можемо загубитись
І розлучитися назавжди вже

А: Так

Це правда
Адже ніхто цього не знає
І силу почуттів не зміряє ніхто
І десь хтось
Буде ждати
Даремно
Лотос свій
З котрого
Богиня щастя вже не вийде
І хтось підкаже, що ?
Любов померла
І сплутаються ниті всі життів
Що спущені униз
Богами
Мною
У нікуди
Життя летітиме у просторі
пустому
нелюбові

Уламки почуттів
І смислів

Плаватимуть

Поза часом

І сповістять про Всесвітів кінець...

Скінчиться Гра

М: О як це все жахливо

А: Я повторю

У тебе вибір є

Ти той єдиний

Кого я можу

Відпустити ...

М: А ти – Єдина

З ким я залишитися хочу.

Моя АМРИТО

Починай свій танець...

ЕПІЛОГ

Відродимося в лотосі одному тебе я більше не побачу чи знов обернемося кимось здається так чи десь розгубим наші тіні коли ти в сон ідеш чи зіллємося з небуттям зімкнувши вії і зігравши роль чужу у грі чужій хоча всього лиш мить трива розлука відродимося в лотосі одному мені здається тебе я більше не побачу...

Я Танюк О.Л. погоджуюсь на публікацію своєї п'єси «Сон Лакшмі...» на сайті <https://ukrdramahub.blogspot.com> і погоджуюсь на вільний доступ до них усіх бажаючих. Будь-яке використання моїх текстів можливе тільки за згодою зі мною.